

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/15/2019
Identifikačné číslo spisu: 5016200832
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5016200832.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Pavla Naďa a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: D. L. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. O. XXX/XX, XXX XX L. A., právne zastúpený: JUDr. Lena Mišalová, advokátka so sídlom Radlinského 47, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-VO2-432-006/2016 z 09.08.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 31S/52/2016-158 z 20. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.
- II. Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie

1. Žiadosťou o uvoľnenie zo služobného pomeru podľa § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) z 20.6.2016, žalobca požiadal o skončenie služobného pomeru policajta k 30.6.2016. K žiadosti boli podané kladné stanoviská vyšších nadriadených.

2. Prvostupňovým rozhodnutím - Personálnym rozkazom Riaditeľa Okresného riaditeľstva policajného zboru v Dolnom Kubíne č. 83 z 21.6.2016 bol žalobca dňom 30.6.2016 uvoľnený zo služobného pomeru v stálej štátnej službe príslušníka policajného zboru, s odôvodnením poukazujúcim na dohodu žalobcu s nadriadeným o uvoľnení zo služobného pomeru k 30.6.2016.

3. V odvolaní podanom 30.6.2016 proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa žalobca namietal, že k podaniu žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru bol donútený, a to vydaním nezákonného

rozhodnutia vo veci jeho preloženia na miesto referenta skupiny fyzickej ochrany objektov, s čím je spojený negatívny dopad na jeho príjmy zo služobného pomeru.

4. Poukazujúc na priebeh administratívneho konania týkajúceho sa jeho preloženia (Personálny rozkaz riaditeľa KR PZ Žilina č. 276 zo dňa 17.6.2016 - bod 1. odvolania žalobcu z 30.6.2016) žalobca v bode 2. odvolania tvrdil, že jeho žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru „nebola urobená slobodne, ale z dôvodu, že k takémuto rozhodnutiu som bol prinútený konať rozkazom KR PZ v Žiline o preložení zo dňa 17.6.2016 pod č. 276, nakoľko môj príjem na uvedenom zaradení by nepostačoval na pokrytie nevyhnutných životných potrieb mňa a mojej rodiny a podľa § 48 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z.z. nesmiem vykonávať žiadnu činnosť, mať príjem ani byť zamestnaný, teda si nemôžem zvýšiť príjem iným spôsobom, čím som bol k tomuto rozhodnutiu donútený nepriamo z vyššie uvedených skutočností.

5. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako správny orgán druhého stupňa odvolanie žalobcu zamietol a personálny rozkaz č. 83 z 21.6.2016 potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že námietku odvolateľa o nepriamom donútení podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru považuje za neopodstatnenú, nakoľko odvolateľ svoju žiadosť doručil slobodne a vážne svojmu bezprostredne nadriadenému a bol poučený o možnosti späťvzatia žiadosti o uvoľnenie, čo v stanovenej lehote neurobil. Vo vzťahu k námietke donútenia, teda uskutočnenia právneho úkonu bez splnenia základných zákonných kritérií platnosti právneho úkonu, ako je sloboda rozhodnutia, ktorú žalobca v odvolaní uplatnil žalobca namieta, že žalovaný správny orgán námietku nepriameho donútenia odvolateľa (žalobcu) k podaniu si žiadosti o uvoľnenie z policajného zboru vyhodnotil ako nedôvodnú. Jej neopodstatnenosť žalovaný vzhľadom v tom, že žalobca svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru doručil slobodne a vážne svojmu bezprostrednému nadriadenému 20.6.2016 a vlastnoručne ju podpísal. Poukazujúc na obsah predmetnej žiadosti žalobcu a možnosť jej späťvzatia, ktorú žalobca nevyužil, žalovaný poukázal na oboznámenie sa žalobcu s personálnym rozkazom jeho vyhlásením 27.6.2016, čo žalobca vlastnoručne podpísal. V tejto súvislosti žalovaný konštatoval, že „z uvedeného je zrejmé, že mohol (žalobca - poznámka kasačného súdu) v lehote do vyhlásenia rozhodnutia o uvoľnení zo služobného pomeru, čo je v tomto prípade 7 dní, vziať svoj návrh späť“.

II.

Správna žaloba, vyjadrenie žalovaného, replika žalobcu

6. Všeobecnou správnu žalobou z 12.10.2016 sa žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-VO2-432-006/2016 z 09.08.2016 a zároveň aj zrušenia personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne č. 83 zo dňa 21.06.2016 a vrátenia veci na nové administratívne konanie a rozhodnutie. Namieta, že napadnuté rozhodnutie vychádza z jednostranne zisťovaných skutočností a konajúci orgán si nezaobstaral všetky podklady potrebné pre úplné zistenie skutočného stavu veci.

7. Námietka donútenia, a teda uskutočnenia právneho úkonu bez základných zákonných kritérií ako je sloboda rozhodnutia, ktorú žalobca v odvolaní uplatnil, nebola podľa jeho názoru odvolacím orgánom správne vyhodnotená a žalovaný si pre jej správne posúdenie ani nezabezpečil relevantné podklady. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že konajúci orgán námietku donútenia vyhodnotil ako nedôvodnú bez toho, aby zistil obsah rozhodnutia a konania vo veci nezákonného preloženia žalovaného personálnym rozkazom riaditeľa KRPZ v Žiline č. 276 zo dňa 17.06.2016, ktoré rozhodnutie a skutkové okolnosti s ním súvisiace boli pre ďalší nedobrovoľný postup žalobcu rozhodujúce, a teda boli rozhodujúce aj pre vyhodnotenie odvolacej námietky žalobcu.

8. Z rozhodnutia žalovaného podľa žalobcu vôbec nevyplýva, v akom rozsahu a či vôbec sa s obsahom rozhodnutia o preložení žalobcu oboznámil, ako aj to, že žiadne skutkové okolnosti v tejto súvislosti nezisťoval. V napadnutom rozhodnutí absentuje akékoľvek vyhodnotenie a právne posúdenie žalobcom tvrdených dôvodov donútenia. Žalovaný sa dôvodmi odvolania žalobcu de facto nezaoberal, keďže len konštatoval, že do vydania napadnutého rozhodnutia mal žalobca možnosť vziať žiadosť o uvoľnenie

späť.

9. Žalobca ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci v kontexte posúdenia námietky donútenia pri podaní žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru. V posudzovanom prípade vo vzťahu k podanej žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru absentuje slobodná vôľa, nakoľko k podaniu žiadosti bol žalobca nepriamo donútený tým, že orgán konajúci v mene služobného úradu žalobcu bez jeho súhlasu trvale preložil na iné miesto výkonu štátnej služby, a to iné nielen z hľadiska miesta výkonu štátnej služby, ale aj z hľadiska jeho obsahovej náplne, zaradenia a úloh a platového zaradenia. Donútenie zakladajúce absenciu slobodného rozhodnutia, a teda aj neplatnosť právneho úkonu nemusí mať podľa žalobcu len formu fyzického donútenia. Relevantným je aj donútenie iné, pričom tieto okolnosti donútenia majú základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave. Z prezentovaných skutkových okolností je podľa neho zrejmé, že bol objektívne v situácii, ktorá slobodu jeho vôle (ako možnosť rozhodnúť sa) vylučovala, keďže rozhodnutie o preložení bez opory v zákone zasiahlo do jeho základných práv a slobôd, rozvrátilo profesijný život žalobcu a zásadne negatívne ovplyvnilo jeho rodinný a súkromný život.

10. Žalobca zároveň tvrdil, že nemal inú možnosť než požiadať o uvoľnenie zo štátnej služby, nakoľko nezákonné odvolanie z funkcie a preloženie mu neumožňovalo realizovať výkon práce, na ktoré mal plnú odbornú kvalifikáciu a spôsobilosť a ani mu nemohlo zabezpečiť uspokojovanie základných životných potrieb jeho a jeho rodiny. Nezákonný personálny rozkaz riaditeľa KRPZ č. 276 zo 17.06.2016, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie vyšetrovateľa a zaradený na referentské miesto do Žiliny bol medzičasom potvrdený nadriadeným orgánom (rozhodnutie prezidenta PZ č. KM-OLVS-57/2016/OPK z 19.08.2016) a žalobca aj voči týmto rozhodnutiam podal žalobu na preskúmanie ich zákonnosti.

11. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 21.11.2016 uviedol, že žalobca dňa 20.06.2016 podal žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v zmysle § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a navrhol skončiť služobný pomer dohodou nadriadeného a policajta, dňom 30.06.2016. V žiadosti uviedol, že žiadosť bol nútený podať z dôvodov, že bol preložený od 01.07.2016 na tabuľkové miesto referenta skupiny fyzickej ochrany objektov oddelenia ochrany objektov KR PZ v Žiline, z dôvodu straty oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami príslušného stupňa, ktorý sa vyžaduje na výkon doterajšej funkcie. Uviedol, že jeho príjem na novom pracovnom zaradení nepostačuje na krytie nevyhnutných životných potrieb jeho a jeho rodiny. Žalovaný s poukazom na ust. § 191 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. uviedol, že služobný pomer žalobcu bol ukončený v súlade s § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., na základe jeho písomnej žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorú podal sám a v zmysle ustanovení zákona. Žiadosť bola cestou priameho nadriadeného doručená nadriadenému, ktorý je oprávnený o nej rozhodnúť (riaditeľ Okresného riaditeľstva PZ Dolný Kubín) a zo strany žalovaného nebol vyvíjaný žiaden nátlak k podaniu žiadosti. Z ust. § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že ak policajt požiada o uvoľnenie zo služobného pomeru na základe písomnej žiadosti, musí byť zo služobného pomeru uvoľnený. Zákon neukladá žalovanému, aby skúmal, aké dôvody ho vedú k podaniu žiadosti. Žalobca je vysokoškolský vzdelaný človek, ktorý zastával funkciu vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne s určitým stupňom právneho vzdelania. S ohľadom na doteraz zastávanú funkciu si musel byť žalobca vedomý, že ak žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podá, začne sa konanie, v ktorom žalovaný nemá inú ako zákonnú povinnosť jeho žiadosti vyhovieť. Podľa Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce o zrušení nútenej práce, ktorým je Slovenská republika viazaná, žiadneho príslušníka Policajného zboru nie je možné nútiť k tomu, aby naďalej vykonával štátnu službu, ak sa rozhodne ukončiť služobný pomer. Z ust. § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že žalobca mal možnosť počas konania späť vziať žiadosť, no až do vydania rozhodnutia tak neurobil, hoci bol o tejto skutočnosti informovaný.

12. Žalovaný uvádza skutočnosti a okolnosti jeho „nezákonného preloženia na základe straty bezpečnostnej previerky“, ktoré ale nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutia o uvoľnení zo služobného pomeru. Tieto dôvody sú predmetom iného samostatného konania, ktoré je vedené, ako žalobca uvádza na Najvyššom súde SR a z jeho vyjadrenia je preukázané, že svoje práva v tomto konaní zákonným

spôsobom uplatnil. Konanie vo veciach preloženia žalobcu alebo neudelenia bezpečnostnej previerky nie sú predmetom tohto konania a nesúvisia s týmto konaním.

13. Nad rámec žaloby dal žalovaný do pozornosti súdu, že žalobca podal odvolanie proti personálnemu rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 276 zo dňa 17.6.2016, ktorým bol preložený z funkcie vyšetrovateľa 2. oddelenia vyšetrovania OKP OR PZ v Dolnom Kubíne na Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline, odvolaný z doterajšej funkcie vyšetrovateľa a ustanovený do funkcie referent skupiny fyzickej ochrany oddelenia ochrany objektov Krajského riaditeľstva PZ v Žiline. O odvolaní rozhodol Prezident Policajného zboru gen. PaeDr. Tibor Gašpar rozhodnutím č. KM-OLVS-57/2016/OPK zo dňa 19.8.2016 tak, že odvolanie zamietol. Personálny rozkaz riaditeľa KR PZ v Žiline č. 276 zo dňa 17.6.2016 sa stal právoplatným. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

14. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného písomne vyjadril podaním (replika) zo dňa 02.12.2016 tak, že zdôraznil, že zo strany žalovaného nátlak na žalobcu vyvíjaný bol, a to práve tým, že v rámci služobného pomeru bol žalobca nezákonne bez súhlasu preložený nielen na iné miesto z hľadiska funkčného zaradenia a jeho obsahovej náplne, ale aj na iné miesto z hľadiska miesta výkonu štátnej služby. Nesúhlasil s tým, že konanie vo veci preloženia žalobcu a neudelenia bezpečnostnej previerky nesúvisí s konaním o uvoľnení zo služobného pomeru. Preloženie žalobcu na miesto, o ktorom museli predpokladať, že ho žalobca nemôže akceptovať, donútilo žalobcu podať žiadosť o uvoľnenie. Takýto postup, kedy služobný úrad nezákonne žalobcu preložil s vedomím, že žalobca na určené miesto nemôže nastúpiť, viedlo k cieľu, ktorý sa snažil služobný úrad dosiahnuť, a tým bolo donútiť žalobcu, aby sám požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru. V konaní žalobcu absentovala slobodná vôľa ako obligatórna zložka každého právneho úkonu. Nemožno súhlasiť s tvrdeniami žalovaného, že zákon neukladá žalovanému, aby skúmal, aké dôvody vedú k podaniu žiadosti. Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí: na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania. Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu vecí a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Podľa 250 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z.z. neplatný je právny úkon, ktorý nebol urobený slobodne, vážne, určite alebo zrozumiteľne. Žalovaný nesprávne vyhodnotil skutkový stav, nebral do úvahy všetky rozhodné okolnosti, a to že žalobca priamo v žiadosti o uvoľnenie uviedol, že: „...z uvedených dôvodov, teda v príčinnej súvislosti s mojím preložením, na tabuľkové miesto referenta (PT1) skupiny fyzickej ochrany objektov oddelenia ochrany objektov KR PZ v Žiline som bol nútený podať žiadosť o uvoľnenie podľa § 191 ods. 1 zákona č.73/1998 Z.z.“

15. Za daných okolností, žalobca nemal inú možnosť než požiadať o uvoľnenie zo štátnej služby, nakoľko nezákonne odvolanie z funkcie a preloženie mu neumožňovalo realizovať výkon práce, na ktoré mal plnú odbornú kvalifikáciu a spôsobilosť a ani mu nemohlo zabezpečiť uspokojovanie základných životných potrieb jeho a jeho rodiny.

16. Právny úkon žalobcu - jeho žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru - je v zmysle § 250 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z.z. absolútne neplatným právnym úkonom. Pokiaľ napadnuté rozhodnutie žalovaného uvedenú skutočnosť nezohľadnilo (a posúdeniu námietky donútenia sa ani nezaoberalo), jeho rozhodnutie je rozhodnutím nezákonným.

17. Žalovaný sa k replike žalobcu nevyjadril.

18. Žalobca následne podaním zo dňa 28.09.2018 súdu oznámil nové skutočnosti dôležité podľa jeho názoru pre konanie, poukazujúc na to, že Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 5Sž/2/2017 zrušil rozhodnutie NBÚ SR o nesplnení predpokladu bezpečnostnej spoľahlivosti žalobcu, ktoré úzko súvisí s prebiehajúcim konaním o uvoľnení zo služobného pomeru (žalobca rozsudok doložil podaním zo dňa 23.05.2018). Žalobcovi bola následne udelená bezpečnostná previerka na stupeň Dôverné. Žalobca v

nadväznosti na zrušujúci rozsudok NS SR podal dňa 25.05.2018 návrh na obnovu konania skončeného rozhodnutím žalovaného, ktoré je predmetom preskúmania v tomto súdnom konaní, návrh žalobcu na obnovu konania prvostupňový orgán zamietol rozhodnutím KRPZ v Žiline č. KRPZA-ZA-VO-316/001/2018 zo dňa 04.06.2018. Proti uvedenému rozsudku žalobca odvolanie zo dňa 15.06.2018, o ktorom nebolo do dňa vydania rozsudku správneho súdu napadnutého kasačnou sťažnosťou rozhodnuté.

III.

Právne závery krajského súdu

19. Krajský súd v Žiline, ako správny súd, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj postupu žalovaného v rozsahu danom žalobnými dôvodmi mal za to, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je vydané v súlade so zákonom č. 73/1998 Z.z. a preto žalobu zamietol.

20. Citujúc dotknuté ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. krajský súd vo vzťahu k žalobným námietkam argumentoval právnou analýzou pojmu slobodná vôľa pri realizácii právnych úkonov. Podľa názoru správneho súdu „pod pojmom sloboda vôle je potrebné chápať jednak slobodu vzniku vôľového rozhodnutia, jednak slobodu jej prejavu. Slobodou vôle sa chápe neexistencia účinkovania takých vonkajších znepokojujúcich vplyvov, ktoré by boli spôsobilé konajúcu osobu zbaviť voľnosti a rozhodnúť sa, či určitý prejav vôle urobí, alebo neurobí, alebo ktoré by boli spôsobilé túto jej voľnosť nenáležite obmedziť. Za nedostatok slobody vôle sa teda bude pokladať iba konanie pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka zmluvy, prípadne i zo strany tretej osoby, v tomto prípade správneho orgánu. Nátlakom môže byť buď priame fyzické donútenie (vis absoluta), alebo bezprávna vyhrážka (vis compulsiva). Výužitie priameho fyzického násillia na vykonanie pohybu, ktorý by inak bol prejavom vôle, sa rozumie fyzickým donútením. Pri fyzickom donútení je vôľa konajúceho účastníka nahradená vôľou donucovateľa. Bezprávna vyhrážka je fakticky psychickým donútením“.

21. Ďalej k žalobným námietkam zásadného významu krajský súd uviedol, že psychické donútenie sa stotožňuje s bezprávnou vyhrážkou a vyvoláva neplatnosť právneho úkonu len v prípade, keď:

- vyhrážka by mala byť bezprávna, najčastejšie sa jedná o vydieranie,
- vyhrážka by mala byť priamou príčinou toho, že došlo k uzavretiu vynúteného právneho úkonu,
- vyhrážka by mala byť takého druhu a takej intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu vzbudila dôvodný strach u toho, voči komu sa použila,
- vyhrážka by mala byť adresná, to znamená, že smeruje voči tomu, od koho sa právny úkon vyžaduje (Círák et al, 2008, s. 204-205)

22. Od vôle podľa správneho súdu diferencujeme pohnútku (motív) a cieľ právneho úkonu. Pohnútku (motív) je síce tiež, podobne ako vôľa, psychickým javom preukazujúcim sa v správaní konajúceho, no na rozdiel od vôle nedeterminuje jeho správanie priamo (primárne), ale presadzuje sa skôr sekundárne, ako vedľajší podnet kreovania jeho vôle. Pohnútku zahŕňa predovšetkým predpoklady, z ktorých konajúci vychádza pri utváraní svojej vôle. Treba pritom zdôrazniť, že pri analýze slobody vôle sa v podstate skúma sloboda prejavu vôle. Vôľa bez jej prejavu nie je totiž poznateľná a ak bol prejav urobený neslobodne, možno usúdiť aj na neslobodu vôle. Dôkazné bremeno preukázať neslobodu vôle má ten, kto sa takéhoto konania dovoľáva.

23. Keďže žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí podľa názoru krajského súdu dostatočne vysporiadal s námietkou žalobcu o nepriamom donútení žalobcu žalovaným podať žiadosť o uvoľnenie, aj správny súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú. Podľa žalobcu donútenie spočívalo vo vydaní nezákonného rozhodnutia vo veci preloženia žalobcu. Túto skutočnosť podľa krajského súdu nie je možné považovať za obmedzenie slobody a vážnosti vôle, ktoré činia právny úkon absolútne neplatný tak, ako to má na mysli zákon č. 73/1998 Z.z.

24. Pokračujúc v argumentácii k obsahu žaloby správny súd právne zhrnul obsah konania tak, že podanú žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru odvolací orgán vyhodnotil správne ako jednoznačný

prejav vôle. V okolnostiach predmetnej veci možno podanú žiadosť považovať za dostatočnú vonkajšiu manifestáciu vôle podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. Dôvody, ktoré žalobca uviedol vo svojej žiadosti, predstavujú tzv. pohnútky, ktoré sami o sebe nedeterminovali jeho správanie, podanie žiadosti, ale predstavujú len predpoklady, z ktorých žalobca vychádzal pri utváraní vôle podať žiadosť. Predpokladom platnosti písomných právnych úkonov je podpis konajúcej osoby, a to zvyčajne podpis vlastnoručný. Podanú žiadosť nemožno vyhodnotiť ako podanú tretou osobou alebo pod fyzickým nátlakom alebo psychickým nátlakom v zmysle bezprávnej vyhrážky. Rozhodnutie o preložení nepredstavuje bezprávnu vyhrážku, ktorá by odvodňovala záver, že žalobca bol psychicky donútený podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. Podľa názoru krajského súdu „žalobcom požadovaným výsledkom jeho odvolania a v podstate aj tejto žaloby je dosiahnutie spät'vzatie podanej žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, avšak lehota na takýto úkon mu uplynula. Krajský súd dáva do pozornosti, že v čase podania odvolania proti personálnemu rozkazu trvali všetky dôvody, ktoré žalobca uviedol v žiadosti o uvoľnenie, t.j. preloženie trvalo, žalobca by mal nižší plat, z čoho možno usudzovať, že si len rozmyslel podanie žiadosti o uvoľnenie, a teda ipsofacto k jej podaniu nebol nútený“.

25. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd pri aplikácii § 167 ods. 1 SSP, § 168 SSP za použitia § 175 SSP, konštatujúc, že žalobca nebol úspešný v konaní a nemá preto ani právo na náhradu trov konania. Rovnako súd nepriznal právo na náhradu trov konania žalovanému správnomu orgánu pri aplikácii § 168 SSP a contrario, nakoľko neboli splnené žiadne špeciálne podmienky na náhradu trov konania žalovanému správnomu orgánu.

IV.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie žalovaného

26. Kasačnú sťažnosť z 20.3.2019 žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne odôvodnil, poukazujúc na obsah a závery konania pred krajským súdom, právnymi dôvodmi uvedenými v ustanoveniach § 440 ods. 1 písm. g) a f) SSP. Zotrval na skutkovej a právnej argumentácii prezentovanej v konaní pred správnym súdom, vyjadrujúc nesúhlas s vyriešením základnej právnej otázky, ktorej posúdenie bolo pre rozhodnutie relevantné - platnosti či neplatnosti právneho úkonu žalobcu, ktorým bola jeho žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru (čl. 168-169 spisu). Opakovane zdôrazňoval, že predmetný právny úkon je potrebné vnímať výlučne v príčinnej súvislosti s jeho preložením na iné miesto, a iba preto bol nútený podať žiadosť o uvoľnenie podľa § 191 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z.

27. Pokiaľ ide o kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, nesprávny procesný postup a porušenie práva na spravodlivý súdny proces, vzhľadom sťažovateľ v existencii rozsudku NS SR č. k. 5Sžk/17/2017 z 22. novembra 2018, ktorý doručil sťažovateľ správnomu súdu prostredníctvom právnej zástupkyne v prílohe jej podania z 28.1.2019 (čl. 131-139 spisu). Správny súd sa podľa jeho názoru predmetným súdnym rozhodnutím vo svojom rozsudku vôbec nezaoberal, a nie je preto zrejmé, či jeho obsah pri svojom rozhodovaní zohľadnil. Bolo tým podľa jeho názoru narušené právo na náležité a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

28. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 3.5.2019 (čl. 192 spisu) poukázal na právny dôvod ukončenia služobného pomeru sťažovateľa v zmysle § 191 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. a zotrval zároveň na svojich tvrdeniach vo vzťahu ku konaniu v právnej veci preloženia žalobcu, ktoré bolo predmetom samostatného súdneho konania. Stotožnil sa v celom rozsahu s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 20.2.2019.

V.

Právne závery kasačného súdu

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 453 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote

(§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a), § 145 ods. 2 písm. c) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

30. Podľa § 191 zákona č. 73/1998 Z.z.

(1) Policajt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru musí byť písomná a doručená nadriadenému, inak je neplatná.

(2) Deň, v ktorom sa žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru doručí nadriadenému, sa považuje za deň doručenia žiadosti.

(3) Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podáva policajt spravidla prostredníctvom bezprostredne nadriadeného tomu nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o uvoľnení policajta zo služobného pomeru. Ak sa žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru nepodáva na predpísanom tlačive, je policajt povinný na vyzvanie toto tlačivo vyplniť; žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru sa pripojí k vyplnenému predpísanému tlačivu.

(4) Ak policajt písomne oznámi, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru berie späť, skôr ako je o nej rozhodnuté, a príslušný nadriadený so späťvzatím tejto žiadosti súhlasí, konanie o uvoľnení sa tým bez ďalšieho opatrenia končí.

(5) Súhlas so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru potvrdí nadriadený svojim podpisom na tejto žiadosti.

(6) Ak príslušný nadriadený so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nesúhlasí, bezodkladne to oznámi policajtovi.

(7) Služobný pomer podľa odseku 1 sa skončí uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa policajt a nadriadený nedohodnú inak. Lehota pre skončenie služobného pomeru začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nadriadenému.

(8) Rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením oznámi nadriadený policajtovi najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

31. Podľa § 250 ods. 1 písm. c) uvedeného zákona neplatný je právny úkon, ktorý nebol urobený slobodne, vážne, určite alebo zrozumiteľne.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v predmetnom kasačnom konaní dôsledne zaoberal skutkovými a právnymi dôvodmi podanej kasačnej sťažnosti žalobcu, t.j. oboma sťažnostnými bodmi vznesenými v danom konaní v súlade s ustanovením § 445 ods. 1, písm. c) SSP, skúmajúc predovšetkým vo vzťahu k prvej uplatnenej námietke právnu argumentáciu žalobcu poukazujúcu na jeho neslobodu a tieseň pri uskutočnení právneho úkonu smerujúceho k uvoľneniu z policajného zboru. Žalobca totiž v kasačnej sťažnosti právne jednoznačným spôsobom deklaroval, že „základnou právnou otázkou, ktorej posúdenie bolo pre rozhodnutie relevantné, bola otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu žalobcu - konkrétne žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka PZ“. Druhý sťažnostný bod žalobcu smerujúci k posúdeniu zachovania práv žalobcu na spravodlivé súdne konanie (najmä v nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžk/17/2017 z 22. novembra 2018 a obsah správny a kasačný súdom preskúmaného administratívneho konania o preložení žalobcu na inú pracovnú pozíciu v policajnom zbore) kasačný súd preskúmal rovnako komplexne. Zaoberal sa v danom právnom zábere kasačného konania aj tým, aký právny dopad na preskúmanú právnu vec má obsah uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 22.11.2018.

33. Vo všeobecnosti k predmetu súdneho prieskumu pred správnym súdom a následne v kasačnom konaní v danej právnej veci poukazuje kasačný súd na obsah právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 73/1998 Z.z. Vznik služobného pomeru a služobná prisaha (§§ 16,17) a ďalšie právne nadväzujúce ustanovenia tejto právnej normy upravujúcej služobné pomery v Policajnom zbore SR, teda v prísne organizovanom a právne regulovanom vnútroštátnom zbore zabezpečujúcom plnenie dôležitých spoločenských úloh, jednoznačne navodzujú potrebu zodpovedného a jednoznačného výkladu obsahu

všetkých právnych úkonov vykonaných osobami v služobnom pomere a ich nadriadenými.

34. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na podanú žiadosť žalobcu z 20.6.2016 o uvoľnenie zo služobného pomeru, na ktorú reagoval v súlade so zákonom riaditeľ Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne vydaním Personálneho rozkazu č. 83 z 21.6.2016 o uvoľnení žalobcu podľa § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. zo služobného pomeru dňom 30.6.2016.

35. Pre posúdenie kasačnej námietky sťažovateľa podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP poukazujúcej na nesprávne posúdenie veci správnym súdom (bod 1 kasačnej sťažnosti) má podľa názoru kasačného súdu zásadný právny význam dikcia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., a to v skutkovej a právnej nadväznosti na argumentáciu žalovaného v preskúmanom rozhodnutí, týkajúca sa možnosti späťvzatia žiadosti žalobcu o uvoľnenie z policajného zboru. Sťažovateľ mal zo zákona danú možnosť až do 27.6.2016, kedy bol personálny rozkaz o jeho prepustení z policajného zboru vyhlásený, zobrať späť podanú žiadosť z 20.6.2016. Úradný záznam zo dňa 27.6.2016 o vyhlásení rozhodnutia z 21.6.2016 nachádzajúci sa v administratívnom spise, potvrdený aj podpisom sťažovateľa však neobsahuje žiadne jeho výhrady voči vyhlásenému personálnemu rozkazu.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 6Sžo/107/2008 z 11.2.2009 argumentoval k obsahu identickej právnej problematike zhodne s názorom správneho súdu v rozsudku z 20. februára 2019 v preskúmanej veci, keď okrem iného vo vzťahu k posúdeniu platnosti právneho úkonu - žiadosti policajta o uvoľnenie z policajného zboru uviedol:

„Aj odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ sám žalobca požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, bolo zákonnou povinnosťou žalovaného žalobcu zo služobného pomeru uvoľniť, ibaže by bol právny úkon žalobcu, ktorým o uvoľnenie požiadal, neplatný z dôvodu, že nebol urobený slobodne, vážne, určite alebo zrozumiteľne.

Podľa § 250 ods. 1, písm. c) zákona neplatný je právny úkon, ktorý nebol urobený slobodne, vážne, určite alebo zrozumiteľne. Sloboda a vážnosť sú základné náležitosti vôle.

Sloboda vôle vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu. Ak tieto podmienky nepôsobia rušivo, násilne na mechanizmus vzniku vôle, neobmedzujú konajúceho vo výbere primeraných možností na prejavenie vôle, možno konštatovať, že vôľa je slobodná. Pri analýze slobody vôle sa v podstate skúma sloboda prejavu vôle. Vôľa bez jej prejavu nie je totiž poznateľná a ak bol prejav urobený neslobodne, možno usúdiť aj na neslobodu vôle. Na slobodu vôle sa môže pôsobiť fyzickým donútením alebo psychickým donútením.

Nedostatkom slobody vôle je iba konanie pod nedovoleným nátlakom, ktoré môže byť priame fyzické donútenie a bezprávna vyhrážka.

Vychádzajúc zo súdnej praxe možno konštatovať, že fyzické donútenie, t. j. použitie fyzického násillia na vykonanie právneho úkonu (napr. násillím urobený pohyb rukou pri podpisovaní), sa prakticky nevyskytuje. Súvisí to zjavne s tým, že fyzickým násillím sa rozumie skôr priame fyzické násillie manifestované útokom voči konajúcejmu, než hrozba (bezprostredná) fyzickým násillím.

Psychické donútenie sa stotožňuje s bezprávnou vyhrážkou a vyvoláva neplatnosť právneho úkonu len v prípade, keď:

1. je protiprávne, t. j. vynucuje sa niečo, čo takto nemožno vynucovať,
2. vzbudzuje dôvodnú obavu z úkonu toho, kto hrozí, 6Sžo/107/2008-6
3. je adresné, to znamená, že smeruje voči tomu, na kom sa právny úkon vynucuje.

Vážnosť vôle súvisí s tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria úkony urobené s vnútornou výhradou, simulované právne úkony, úkony urobené pri vyučovaní, pri hre, úkony spojené s recesiou a pod.

Základným atribútom vôle ako prejavu psychického vnímania istých, právnym predpisom uznaných právnych dôsledkov zo strany konajúceho z hľadiska právnej relevancie je sama jej existencia. Bez vôle nemožno vôbec uvažovať o tom, že daný úkon konajúceho je právnym úkonom.

Aj na platnosť právneho úkonu ako celku sa podľa ustanovenia § 250 ods. 1 písm. c) zákona vyžaduje sloboda, vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť jeho vykonania. Prvé dva aspekty (sloboda a vážnosť) tvoria súčasť vôle. Keďže vôľa ako samostatná zložka právneho úkonu je bez existencie jej prejavu

prakticky nezistiteľná, pri skúmaní týchto skutočností v podstate aj tak ide len o posudzovanie slobody a vážnosti jej prejavu.

Žiadosť žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru zo dňa 31.10.2005 zhora uvedené atribúty nedostatku slobody vôle ani slobody a vážnosti jej prejavu nevykazuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že pri podaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru konal neslobodne, pod nátlakom a z donútenia.

V konaní nebolo preukázané, že by žalobca i za okolností, ktorá nastala v súvislosti s jeho bezpečnostnou previerkou a následne vydanými rozhodnutiami NBÚ nemal možnosť voľby a bolo iba na jeho rozhodnutí, či požiada o uvoľnenie alebo nie.“

37. Krajský súd v Žiline v preskúmanom rozsudku z 20.2.2019 uviedol podrobnú a vyčerpávajúcu skutkovú a právnu argumentáciu k danej žalobnej (a kasačnej) námietke. Kasačný súd preto konštatuje, že nie je potrebné ďalej právne rozvádzať správne závery krajského súdu k posúdeniu zásadného rozdielu medzi právnym úkonom policajta realizovaným pod vplyvom istých, hoci závažných skutočností dotýkajúcich sa jeho osoby, ako tomu bolo v danej právnej veci a na druhej strane právnymi úkonmi nesúcimi známky neplatnosti v dôsledku priamej hrozby, tiesne, či inej formy neslobodného správania sa subjektov práva.

38. Na dôvazok k prvému kasačnému bodu je vhodné poukázať aj na právne závery Najvyššieho správneho súdu Českej republiky uvedené v rozsudku č. k. 4As 183/2015 z 27.10. 2015, týkajúce sa právnych dôsledkov úkonov policajta smerujúcich k ukončeniu služobného pomeru. NSS ČR právne hodnotil prejav vôle policajta ukončiť služobný pomer (uskutočnený na školení za vypätej situácie vyplývajúcej pre neho z jej priebehu) ako platný právny úkon, a to bez ohľadu na okolnosti jeho uskutočnenia a na to, že nebol priamo adresovaný kompetentnému nadriadenému funkcionárovi. Okrem iného konštatoval, že: „je nesporné, že prejav vôle sťažovateľa smeroval k ukončeniu služobného pomeru a i ďalšie okolnosti prípadu, a to najmä že sťažovateľ ponechal služobný prekaz na podateľni, odovzdal služobnú zbraň na ekonomickom oddelení a opustil priestory školiaceho strediska „prelezením“ cez plot svedčia o zámere ukončiť služobný pomer. Zmienené úvahy vedú tunajší súd k záveru, že sťažovateľove chovanie v kombinácii s jeho písomnou žiadosťou možno považovať za prejav pravej a slobodnej vôle. Vo vyššie uvedených záveroch tunajšieho súdu, že sťažovateľova vôľa smerovala k ukončeniu služobného pomeru, pritom ani Ústavný súd v náleze zo dňa 13.6.2014, sp. zn. III ÚS 2428/2013, nevzhliadol pochybenie.“

Predmetnú argumentáciu dáva kasačný súd v preskúmanej právnej veci do pozornosti účastníkov predovšetkým v nadväznosti na bod 33. odôvodnenia tohto rozsudku poukazujúci na prísne pravidlá platiace pre personálne vzťahy v Policajnom zbore Slovenskej republiky. Zároveň kasačný súd zdôrazňuje, že skutkové okolnosti prejavu vôle sťažovateľa ukončiť svoj služobný pomer príslušníka policajného zboru dňom 30.6.2016, tak ako vyplývajú z obsahu administratívneho spisu, vôbec nenavodzujú možnosť posúdenia žiadosti sťažovateľa z 20.6.2016 a jeho následného postupu ako neslobodného, skratového správania sa spôsobujúceho neplatnosť jeho právneho úkonu z uvedeného dňa. Sťažovateľ mal navyše dostatočne dlhú lehotu na prípadné späťvzatie svojej žiadosti (bod 35 odôvodnenia tohto rozsudku).

39. Vo vzťahu k druhému sťažnostnému bodu, za ktorý sťažovateľ označoval konkrétnymi argumentmi porušenie jeho práva na spravodlivý proces a tým aj existenciu kasačného dôvodu podľa § 440, ods. 1, písm. f) SSP, kasačný súd v prvom rade uvádza, že rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20.2.2019 obsahuje stručné odôvodnenie dotýkajúce sa administratívneho konania a následne aj súdneho konania zavŕšeného rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžk/17/2017 z 22.11.2018. Právna zástupkyňa žalobcu ho predložila správne súdu v prílohe svojho podania z 28.1.2019 ako „novú skutočnosť“ (č.l. 131-139 spisu). V bode 14. rozsudku správneho súdu z 20.2.2019 je obsiahnutá argumentácia krajského súdu vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu ohľadom nepriameho donútenia žalobcu žalovaným podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. Za správny považuje kasačný súd záver správneho súdu ohľadne tvrdenia žalobcu, že donútenie spočívalo vo vydaní nezákonného rozhodnutia vo veci jeho preloženia, keď konštatoval, že „túto skutočnosť podľa krajského súdu nie je možné považovať za obmedzenie slobody a vážnosti vôle, ktoré činia právny úkon absolútne neplatný tak, ako to má na mysli

zákon č. 73/1998 Z.z.“ Vychádzajúc z obsahu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžk/17/2017 z 22.11.2018 kasačný súd navyše konštatuje, že obsahom jeho odôvodnenia sú otázky procesnoprávnej povahy týkajúce sa podaného odvolania proti Personálnemu rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 276 zo 17. júna 2016 o preložení žalobcu podľa § 35 ods. 1 písm. h) zák. č. 73/1998 Z.z. (posúdenie včasnosti podania odvolania a príslušnosti odvolacieho orgánu - body 59-61 uvedeného rozsudku). Najmä s prihliadnutím na obsah právnej argumentácie kasačného súdu k bodu 1 kasačnej sťažnosti možno právne uzavrieť, že obsah predmetného rozsudku NS SR z 22.11.2018, ako aj celého administratívneho konania týkajúceho sa preloženia žalobcu na inú pozíciu v policajnom zbore, nemá žiaden zásadný právny dopad na preskúmanú právnu vec. Kasačný súd v rozsudku z 22.11.2018 totiž neformuloval žiadne zásadné právne závery majúce právny dopad na preskúmanú právnu vec v kasačnom konaní č. k. 2Sžk/15/2019.

40. Pokiaľ teda ide o zabezpečenie práva sťažovateľa na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, v takom rozsahu, aby nedošlo k porušeniu práva účastníkov konania na spravodlivý proces pred správnym súdom, stál kasačný súd pred právnou otázkou, či posúdenie právneho vplyvu samotného preloženia žalobcu na jeho rozhodnutie ukončiť svoj služobný pomer v policajnom zbore malo byť predmetom podrobnejšieho skúmania a následne zdôvodnenia správnym súdom v rozsudku z 20.2.2019. Kasačný súd dospel k záveru, že vzhľadom na obsahové zameranie tých žalobných námietok, ktoré mali zásadný právny význam pre súdny prieskum a ktorým sťažovateľ pripisoval kľúčovú právnu dôležitosť (námietka neplatnosti jeho právneho úkonu z 20.6.2016), je možné považovať dôvody rozsudku správneho súdu za postačujúce. Krajský súd sa totiž správne prioritne venoval s dostatočným právnym záberom žalobcom preferovaným právnym otázkam platnosti prejavu jeho vôle v žiadosti z 20.6.2016. Jeho rozsudok tak nenesie znaky arbitrárnosti a dáva odpoveď na všetky zásadné otázky nastolené v žalobe v rámci aplikácie dispozičnej právnej zásady, ktorou je ovládané správne súdnictvo v Slovenskej republike.

41. Záverom preto kasačný súd, zhrnúc horeuvedenú skutkovú a právnu argumentáciu, považuje za potrebné zdôrazniť právnu nepriechnosť vznesených kasačných námietok, postavených na priamom dopade právneho aktu preloženia sťažovateľa v rámci policajného zboru na platnosť a záväznosť jeho právneho úkonu smerujúceho k vyjadreniu záujmu o uvoľnení z Policajného zboru Slovenskej republiky.

42. Kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná a pri aplikácii § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

43. Žalobca v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu nevzniká právo na náhradu trov kasačného konania. O trovách kasačného konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario. Pre rozhodnutie o náhrade trov konania postupom podľa § 168 SSP v spojení s ust. § 467 ods. 1 SSP neboli splnené zákonné podmienky.

44. S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.